

Justitsministeren (Rytter): Jeg har den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916*. I Henhold til Retsplejeloven blev der nedsat et Retsplejeudvalg, som skulde fremkomme med Forslag til Ændringer i og Tilføjelser til Loven en Gang imellem, naar man fandt, der var Grund dertil. Der foreligger nu her Forslag gaaende ud paa forskellige Ændringer. De vigtigste af dem er følgende: § 3 i Lovforslaget gaar ud paa at bestemme Forskellen mellem fuld Offentlighed og Retsmøde for lukkede Døre. Forholdet er nemlig dette, at undertiden kan Forhør afholdes for lukkede Døre, men der er saa mange, der alligevel har Ret til at være til Stede, at vedkommende Sal bliver overfyldt, og at det derfor er vanskeligt at se, om ikke andre er til Stede end de, der har Lov til det. Det mener man at kunne undgaa ved den her foreslaaede Ændring, der gaar ud paa, at Retspræsidenten kan bestemme, hvilke Personer der har Ret til at være til Stede udover dem, der har med Sagen at gøre. I øvrigt sker der ikke nogen Begrænsning af det Princip, jeg haaber, vi alle sammen er enige om, nemlig Princippet om fuld Offentlighed i Retsplejen, saaledes at dette, der blev fastslaaet ved Retsplejereformen, vedbliver at bestaa. — Der er endvidere en Ændring gaaende ud paa, at Bevilling til fri Procedure skal meddeles af Amtet, ikke af Justitsministeriet, i alle de Tilfælde, hvor Sagen skal anlægges i første Instans, det være sig ved de almindelige Underretter eller ved Landsretten. Det synes at være urimeligt, overflødigt og tidsspildende, at alle ubetydelige Sager, i hvilke der ansøges om fri Proces, skal ind til Justitsministeriet, idet Amtmændene lige saa godt kan afgøre Sagerne; man behøver ikke her at gaa frem efter Centraliseringsprincippet, men maa erkende, at de underordnede Myndigheder kan afgøre saadanne Sager langt hurtigere og, da de kender Parterne langt bedre, maaske ogsaa med langt mere Hensyntagen til de i de konkrete Tilfælde foreliggende Omstændigheder. — En anden Ændring, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er Udvidelsen af Byretternes Competence. Forholdet er, som vi alle har set, undertiden noget mærkeligt, idet en Sag, som er procederet for Københavns Byret, naar den er fuldt udprocederet med Forhør af alle Vidner, og hvad der ellers hører til, skal sendes til Landsretten, uagtet Dommeren næsten kunde afsige Dommen straks. Dette søger Ændringsforslaget her at ændre, saa at ikke alle Sager skal ind til Landsretten saaledes som hidtil.

Man mener ikke, at det behøves, naar Talen er om Folk, som har været straffede flere Gange, og med Hensyn til hvilke Tilfælde Straffeloven fastsætter temmelig bestemte Straffe.

Der er en anden Ændring, jeg ligeledes vil henlede Opmærksomheden paa. Det beror vistnok paa en Fejltagelse, naar Retsplejeloven er affattet saaledes, at ved alle Domme, der gaar ud paa Dødsstraf, skal der, i alt Fald efter min Mening, afgives Erklæring angaaende eventuel Benaadning til Ministeriet fra vedkommende Landsret eller Højesteret, medens derimod Nævningedomstole mærkverdigevis ikke kan afgive Indstilling om Benaadning. Der synes ikke at være nogen saglig Grund til, at Nævninger ikke ogsaa skulde kunne tage sig af det Spørgsmaal, hvorvidt der skal foregaa Benaadning eller Ikke-Benaadning. Ændringsforslaget her gaar derfor ud paa, at ogsaa Nævninger i alle Tilfælde, hvor Talen er om Dødsstraf, kan afgive Indstilling om Benaadning. — Den sidste Paragraf gaar ud paa, at Ministeriet beholder den nu gældende Bemyndigelse til i visse Retter at ansætte 5 konstituerede Dommere i endnu 2 Aar.

Idet jeg i øvrigt henviser til de Lovforslaget ledsagende Motiver, vil jeg henstille til det høje Ting at behandle Lovforslaget med Velvillie.

Jeg skal dernæst fremsætte *Forslag og Lov om Retsforholdet mellem Husbond til Medhjælperen*. Lovforslaget er det høje Ting bekendt, idet det har været behandlet her tidligere. Det er udarbejdet nogenlunde efter samme Princip som det, der tidligere var vedtaget i Folketinget, dog med forskellige Ændringer, som der er gjort Rede for i de Lovforslaget ledsagende Motiver. Idet jeg i øvrigt henviser hertil, vil jeg ligeledes bede det høje Ting modtage dette Lovforslag med Velvillie.

Jeg skal dernæst fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 118 af 17. April 1916*, den saakaldte Guldlov. Lovforslaget gaar ud paa, at den givne Bemyndigelse til at begrænse den kongelige Mønts Forpligtelse til at udmønte og Nationalbankens Forpligtelse til at købe Guld vedbliver at gælde indtil Udgangen af indeværende Aar. Oprindeligt troede man, at Loven nu var unødvendig. I Norge mente man saaledes i sin Tid, at man ikke vilde forlænge de tilsvarende norske Lovbestemmelser, og det var derfor egentlig den danske Regerings Mening, at vi heller ikke vilde fremsætte Forslag om